

En gång, för några och tio år sedan, flög jag mellan Umeå och Östersund. Det var med ett bolag som hette Holmstrom Air och planets kabin bestod av en helt rektangulär låda som hängde under ett propellerdrivet vingpar. Jag antar att planet saknade tryckkabin eftersom vi flög hela sträckan så lågt som sex –sju hundra meter. Passagerarna satt fastspända i ett slags campingstolar och allting skakade och väsnades, men utsikten genom de stora fönstrena fick en att glömma alla dessa olägenheter. Det var arla morgon och en röd sol var på väg upp över horisonten. Dess släpljus tände talltopparna en efter en i det kuperade skogslandskapet under oss. I skuggorna låg skogen mörkt olivgrön med en lasyr av ultramarin över sig, medan återskenet från solen la ett glödande puder över den murriga undermålningen. Dalgångarnas dunkel med sina utdragna förgreningar skapade rytmer i kompositionen. Områden av renlav lyste fläckvis gråvitt som en omålad dukbotten under alla färglager. Högst upp i synfältet låg en hög horisont i diset färgad av en allt gulare sol.

Någon tid efter denna storartade upplevelse besökte jag 1992 den numera tyvärr avsomnade teckningstriennalen i Skellefteå. Där återsåg jag hela det här sceneriet i en av triennialens prisbelönda teckningar. Det var en bild av Kirstie Ekelund som hade vunnit juryns gillande. Under årens lopp har jag med jämna mellanrum mött hennes bilder och åter erinrat mig min starka konstnärliga upplevelse jag erfor i en flygande låda över Norrlands skogsklädda inland. Nu när jag kliver upp för trappan till andra våningen på Konstens Hus möts jag ånyo av dessa storslagna vyer. Utställningens centrala verk *Solaris* är det första som fångar ens uppmärksamhet. Det är en bild som för tankarna till impressionismen. Jag ser Monets prunkande trädgård men samtidigt, om jag växlar perspektiv, ser jag ett tajgalandskap ovanifrån eller i grodperspektiv ett vetefält i mellanvästern à la Wyeth. Ekelund arbetar mycket med färgstrukturerna lager på lager av korta penseldrag eller palettknivsskrap skapar nivåer och levande ytor i färgmassorna. När det blir för vackert eller bara struktur lägger hon in som moment av förfrämmande tecken eller monokroma slingor i bjärta färger. Vid vernissagen talade hon om att hennes bilder var ett uttryck för identitet som började i något norrländskt men till slut hamnade ute i världsrymden. Bilden *Solaris* var ett slags uttryck för detta. Norrländsk identitet ute i världsrymden låter emellertid för mig som något än så länge försumbart. Det finns dock något att känna igen i Ekelunds bilder som tilltalar mig. Vad som däremot kan bekymra är den formel som hon arbetar efter. Man får känslan av att hon inte törs ändra sitt vinnande koncept och riskerar som så många andra konstnärer att offra sökandet för bekvämlighet och trygghet och så småningom blir en epigon, sin egen. Bilderna är ofta uppbyggda på samma sätt och till slut upphör de att överraska och då har något väsentligt förlorats. När konstnären blir mer trogen sin stil än sitt konstnärliga uppdrag så är det dags att osäkra revolvern.

Än är inte Ekelund där men det skadar aldrig att påminna om faran. Under tiden jag tänker på detta vandrar jag omkring i utställningen och njuter av igenkännandet, av färg som sensuell materia och kropp.

Jag äter med ögonen.

Bertil Sundstedt